

gen af Kommuneskatten vil blive noget højere end nu, naar Kommunerne skulle miste det Statstilskud paa 1,200,000 Kr., som de hidtil have haft.

At det kan siges, at en Nedsættelse af Forbrugsafgifter som den, der skete i 1908 med Offer for Statskassen, er en velkommen Sag for Befolkningen, fordi man er logisk berettiget til at slutte, at Befolkningen saa ogsaa vil faa de paagældende Forbrugsartikler saa meget billigere, deri er jeg ganske enig. Det maa ganske vist tilføjes, at det i Øjeblikket ikke er let at faa nogen til at erkende, at han eller hun har mærket noget til, at Salt, Ris, Kaffe, Sago, Kul eller Petroleum trods Toldfriheden eller den delvise Toldfrihed, der kostede Staten 5—6 Mill. Kr. aarlig — foruden den sikre Fremgang i Toldindtægterne af disse Artikler, som af sig selv vilde være kommet — ere blevne billigere. Men der maa dog absolut gives den højtærede Finansminister Ret i, at hvad Statskassen har tabt, maa være kommet nogle til gode, selv om man ikke bestemte ved, hvem det er, det er kommet til gode, og maaske heller ikke sikkert ved, om det er kommet dem til gode, som man netop havde tænkt sig, at det skulde komme til gode. Derimod vil det dog være urimeligt at tro, at den Begejstring, som mangler i Befolkningen over disse Skatnedsættelser paa Forbrugsartikler i 1908, skulde kunne komme til Live, naar de nu skulle kompenseres, skulle bringes ind i Statskassen igen i Form af forhøjet Indtægtsskat til Staten for det tilsvarende Beløb, hvilket altsaa her foreslaas, gennem en Forhøjelse af Statsskatten, der, som Ministeren selv har gjort os opmærksom paa, gaar lige ned til Indtægter paa 1,000 Kr. Jeg tror ikke, at det kan forøge Glæden for Befolkningen over disse Nedsættelser, naar man nu gennem en direkte Statsskat skal kompensere Ophævelsen af Tolden paa disse Fornødenheder, som den ikke har mærket har bragt den nogen Lettelse. Allerede for Indtægter paa 2,000—3,000 Kr. er det en Skat, som er langt større, end der paa nogen Maade, efter hvad der foreligger, og efter hvad der er udtalt af tidligere Ministre, kan være Tale om, at de have kunnet spare ved Nedsættelserne paa disse Forbrugsartikler. Jeg finder det ganske vist meget uforstandigt, at man har afskaffet Petroleumstolden og har nedsat Kaffetolden, fordi Priserne for disse Artikler nærmest ere uafhængige af Tolden, som dog for disse to Artiklers Vedkommende repræsen-

terer et stort Beløb — det var efter min Erindring omtrent 3 Mill. Kr., som Statskassen tabte —, men vi vide jo, hvor overordentlig svært, for ikke at sige uoverkommeligt det er for den højtærede Finansminister at indrømme, at der i 1908 overhovedet er begaaet nogen Fejl ved Toldloven. Hvis det ikke skulde kunne undgaas at forhøje den direkte Statsskat for at dække en Del af den Tomhed i Statskassen, som blev indledet ved Skatteomlægningen i 1908, ville vi alligevel have Lov til at betegne det som en Ulykke. En Forøgelse af de direkte Skatter vil, især naar Ligningsreglerne for Befolkningen blive væsentlig forbedrede, efter vor Overbevisning blive uoverkommelig for Befolkningen, og den vil samtidig komme til at indvirke ugunstigt paa Udbyttet netop af de Forbrugsskatter, som der her samtidig stilles Forslag om. Naar man tager af Folks Indtægt, svækker man deres Forbrugsevne, og samtidig svækker man denne Forbrugsevne ved at gøre de paagældende Forbrugsartikler dyrere.

Jeg kan derfor ikke se andet, end at de fremsatte Forslag i den Henseende gaa mod hinanden og for saa vidt gaa imod Statskassens Interesser. Vor Mening er ogsaa den, at Indkomst- og Formueskattens Forhøjelse skulde være en Reserve, man tyede til, naar der virkelig kom onde Tider for Landet, men hvor bliver denne Reserve af, naar Buen spændes saa yderligt, som Ministeren selv har indrømmet, idet man tager 18 Mill. Kr.? Det forlanges oven i Købet, at dette kun skal være *Grundbeløbet*, som kan forhøjes paa de aarlige Finanslove, det skal ikke en Gang kunne *nedsættes* paa de aarlige Finanslove efter Folketingets Vedtagelse! Mine Meningsfæller og jeg ville nu haabe, at der ved Forhandling med den høje Regering maa findes Veje og Midler til, at Finansministeren kan bevare sin Tro og sine Teorier, og Befolkningen alligevel kan blive fri for at faa mere direkte Skat, deraf har Befolkningen ganske sikkert allerede nok i Forvejen. Politisk vil det ogsaa være farligt for alle dem, der ønske en rolig Udvikling her i Landet, dersom Befolkningen i Harme skulde vende sig *mod* Regeringen og *mod* dem, der have vedtaget slige Love, og *til* deres Modstandere, thi endnu er der ikke nogen Regering, saa lang Historien gaar tilbage, som er bleven yndet ved at paalægge Befolkningen i høj Grad trykkende, for ikke at sige uoverkommelige, direkte Skatter.

Jeg skal derefter ganske kort omtale